

[Waldorff]

på uddannelsesområdet, man har mulighed for at sætte ind.

Men vi er enige med SF i, at når man kommer til den gruppe af unge kvinder, især unge mødre, som der her er tale om, kan vi faktisk ikke fange dem ved disse normale initiativer. Det er en del af den gruppe, som med et meget dårligt ord, synes jeg, kaldes restgruppen, en gruppe, som i virkeligheden burde betegnes som det, den er, nemlig helt igennem underprivilegeret på de væsentlige områder, også hvad angår hele dens sociale baggrund; og det viser sig, hver gang man forsøger at lave et eller andet, udvidelse af uddannelserne på sundhedsområdet, udvidelse af EFG-uddannelserne osv., at det er altid dem fra den gruppe, der falder igennem. Selv på nogle af de kurser, der specielt er rettet ind efter denne meget dårligt stillede gruppe af unge kvinder, bl. a. unge mødre, falder de igennem, f. eks. på mange af EIFU-kurserne, og det har også noget med lønforhold at gøre. I det hele taget er der det problem for unge mødre, at de har en forsørgerpligt, som hele aflønningssystemet, eller hvad man skal kalde det – nogle gange er det måske rimeligt at kalde det almissesystemet – slet ikke er i stand til at tage højde for. F. eks. det, at man skal vejen om socialkontoret for at kunne leve, samtidig med at man prøver at blive sporet ind på arbejdsmarkedet, er fuldstændig uacceptabelt, og der er her mange gange, må man indrømme, andre barrierer end de formelle, lovmæssige barrierer. Det er også et spørgsmål om at have kræfter til at slås med systemet, og det kan faktisk kræve en del kræfter på et bistandskontor.

Derfor mener vi, at det er et af de områder, hvor vi må bryde med det, som for os faktisk er nogle meget hellige principper om, hvad man foretager sig på arbejdsmarkedet, og vi vil godt følge SF i deres forslag om at lave nogle forsøgsordninger her. Jeg synes, det er noget af det, der skal til, noget af det, der er nødvendigt, for vi mener faktisk, at hvis man nu går ud fra – og det vil jeg godt gå ud fra – at det er ærligt ment fra socialdemokratiet og regeringen, når man siger, at man ønsker at gøre noget for den her gruppe, så er det i virkeligheden en gambling på randen af det uansvarlige, når man tror, at man gennem de forslag f. eks., som ligger i martspakken, og gennem de normale arbejdsmarkedspolitiske foranstaltninger kan

hjelpe denne gruppe i noget væsentligt omfang.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal starte med at sige tak til ministeren og til socialdemokratiets, de radikales, SFs og VS' ordførere for deres positive ord om forslaget. Jeg erkender, at der selvfølgelig er problemer i det, som må løses, og det er jo også derfor, vi har lavet forslaget som et beslutningsforslag, men jeg kan forstå, at vi er enige i intentionerne. Hvis det bliver en konstellation af dem, jeg her har sagt tak til, som skal drøfte martspakken videre, har jeg forstået på de meldinger, der er kommet, at der også må indgå noget, der ligner dette, i drøftelserne, og det er jeg meget glad for.

Vi har jo talt meget om disse problemer i flere år herinde, og jeg har sådan set, når jeg et par gange har skullet samle op, efter at vi har haft drøftelser om disse ting, kunnet gå op og sige: tak, det var vel nok dejligt at høre, at der var så mange, der var enige i intentionerne i forslaget, for så måtte der da sandelig komme noget ud af det. Men nu har jeg været her lidt længere, end da jeg de andre gange var oppe at sige tak, og derfor er jeg lidt mere afdæmpet i min tak. Fordi nogle er enige om intentionerne, er det jo ikke altid, de får noget ud af det, men jeg håber det selvfølgelig denne gang.

Jeg skal tage et par af de problemer op, der har været rejst. Jeg kunne forstå på ministeren, at han ikke mente, at det, der nu var brug for, var flere forsøg, og det var naturligvis med baggrund i, hvad vi har set i den ene rapport efter den anden. Jeg tænker her på ligestillingsrapporten og på rapporten fra småbørnskommissionen, og også HK har netop afsluttet en udmærket undersøgelse, som viser noget om dette her. Og jeg tænker på, at de meldinger, vi får fra arbejdsmarkedsnævnene rundt omkring, alle som én viser, at problemet, vi rejser, er der. Det er nok muligt, at der ikke skal være tale om forsøg, som vi foreslår i beslutningsforslaget, og vi går meget gerne med til at ændre forslaget, så det ikke bliver en forsøgsordning, men at vi simpelt hen laver denne ordning eller en, der ligner den. Det er det ene, jeg vil sige.

Det andet er, at flere ordførere synes, det er lige i overkanten at ansætte 4 personer, en